

Dosarul nr. 2rac-123/22
2-19107267-01-2rac-02062022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. M. Țurcan)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Dutca, D. Băbălău)

ÎNCHEIERE

14 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului” împotriva lui Andrei Mocanu cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 17 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 06 iunie 2019, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul Mamei și Copilului”, (în continuare IMSP „Institutul Mamei și Copilului”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Mocanu, solicitând încasarea sumei de 12314,90 de lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la data de 01 ianuarie 2014 a fost încheiat cu Andrei Mocanu un contract de locațiune a spațiului de 7,7 mp, pe termen de un an.

Conform pct. 3.1 din contract, chiria s-a stabilit anual. Pentru anul 2014 cuantumul chiriei s-a stabilit în mărime de 20348,33 lei fără TVA, conform calculului, care este parte integrantă a contractului de locațiune. Iar în temeiul pct. 3.2 din contract, chiria se achită lunar în rate eșalonate până la data de 20 a următoarei luni.

Din actul de verificare a decontărilor din data de 01 iulie 2016 rezultă că, suma restantă este de 12314,90 de lei, care nu a fost achitată.

În data de 28 ianuarie 2019 a remis în adresa pârâtului cerere prealabilă, însă nu a primit niciun răspuns.

Reclamantul a susținut că, în mod tacit pârâtul a refuzat plata sumelor solicitate, respectiv a refuzat rezolvarea litigiului în cauză pe calea tratativelor.

Prin încheierea din 31 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea lui Andrei Mocanu cu privire la respingerea ca fiind tardivă (excepția de tardivitate) a cererii de chemare în judecată depusă de

IMSP „Institutul Mamei și Copilului” împotriva lui Andrei Mocanu cu privire la încasarea datoriei pentru locațiune.

Prin cererea de concretizare, prin micșorarea cuantumului pretențiilor, înregistrată la 17 noiembrie 2020, reclamantul a solicitat încasarea sumei de 9603,93 de lei.

În motivarea cererii de concretizare s-a reiterat că, în data de 01 ianuarie 2014 a fost încheiat cu Andrei Mocanu un contract de locațiune pe termen de un an, a spațiului de 7,7 mp, în cadrul blocului „chirurgie” (hol parter).

Totodată, a precizat că, ulterior, a fost solicitată permisiunea de a activa în cadrul blocului „pediatrie” (hol-parter) și a fost acordată pârâtului în locațiune o suprafața de 6,87 mp, suprafața dată fiind adăugată la suprafața de 7,7 mp, prevăzută în contractul de locațiune din 01 ianuarie 2014. În baza acordului din 10 aprilie 2014 la contractul din 01 ianuarie 2014 a fost modificat obiectul contractului. Astfel, în locațiune a fost acordat deja spațiul cu suprafața de 14,57 mp. Acordul a fost semnat de părți și este parte integrată a contractului de locațiune.

La momentul începerii lucrărilor de reparație în cadrul blocului „chirurgie”, în baza proiectului MOLDO-ROMÂN, locatarul a eliberat spațiul de 7,7 mp, continuând activitatea în suprafața de 6,87 mp din cadrul blocului „pediatrie” (hol-parter). Dovadă acestui fapt este cererea din 17 mai 2016 a locatarului.

Reclamantul a precizat că, în perioada activității pe suprafața de 14,57 mp s-a format datoria de 5297,64 de lei, conform facturii EUG000925702, pârâtul fiind de acord cu factura emisă, fapt confirmat prin semnarea acesteia. Pentru perioada activității pe suprafața de 6,87 mp, locatarul urma să achite suma de 2451,55 de lei, conform facturii nr. EUH000169113, fiind de acord cu factura dată, semnând-o, însă a achitat doar suma de 2060,43 de lei, fiind dator cu suma de 391,12 lei. Conform facturii nr. EUH000259669 suma datoriei este de 2343,23 de lei, fiind de acord cu factura emisă, ce se dovedește prin semnarea acesteia, însă nu a achitat suma, precum nu a achitat nici suma de 1571,94 de lei, conform facturii nr. EUH000359403, deși, a fost de acord cu factura emisă, aplicând semnătura. Astfel, suma datoriei este de 9603,93 de lei.

Conform actului de verificare a decontărilor din 01 iulie 2017, suma restantă este de 9603,93 de lei, care nu a fost achitată. În mod tacit pârâtul a refuzat plata sumelor solicitate, respectiv a refuzat rezolvarea litigiului în cauză pe calea tratativelor.

Prin hotărârea din 12 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” și s-a încasat de la Andrei Mocanu în beneficiul IMSP „Institutul Mamei și Copilului” suma de 9603,93 de lei cu titlu de datorie; s-a respins ca fiind nefondată cererea reprezentantului pârâtului, avocatul Roman Doroftei, cu privire la încasarea de la IMSP „Institutul Mamei și Copilului” în beneficiul lui Andrei Mocanu a sumei de 2500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin decizia din 17 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Andrei Mocanu și s-a menținut hotărârea din 12 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluției, instanța de apel citând prevederile art. 267 alin. (1) Codul civil (în redacția de până la 01.03.2019), art. 271 Cod civil (în redacția de

până la 01.03.2019), art. 272 alin. (9) Codul civil (în redacția de până la 01.03.2019), a reținut că, chiar dacă contractul părților a fost stipulat expirarea acestuia la data de 31 decembrie 2014, raporturile juridice de locațiune au continuat până în anul 2016 inclusiv, fapt atestat prin eliberarea facturilor de plată și achitări a chiriei efectuate parțial, în anul 2016. Atestând conținutul decontărilor reciproce dintre părți la data din 01 ianuarie 2017 prin care se reține corpul datoriei de 9856,65 lei, formată la 02 februarie 2016 în mărime de 4694,64 lei și la 04 februarie 2016 în mărime de 5162,01 lei, în total suma de 9856,65 lei (f.d. 49 verso; f.d 59 verso).

Totodată potrivit actului de verificare menționat supra, pe parcursul anului 2016 apelantul a efectuat următoarele decontări pentru factura fiscală în sumă de 15594,16 lei din 30 aprilie 2016 a fost achitată suma de 15594,16 lei, la data de 16 mai 2016, acestea fiind achitate pentru locațiune pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2016, pentru factura fiscală în sumă de 4956,83 lei din 30 aprilie 2016 (pentru luna aprilie 2016), s-a achitat 4956 lei la data de 15 august 2016, pentru factura fiscală în sumă de 5297,64 lei din 31 mai 2016 (pentru luna mai 2016) nu au fost efectuate achitări, prin urmare termenul de achitare, conform contractului de locațiune, fiind până în ziua a 20 din luna următoare, ceea ce atestă că apelantul urma să achite suma de 5297,64 lei, până la 20.06.2016.

Instanța de apel a notat că, obiectul contractului de locațiune litigios este constituit din prestații succesive, or, parcursul desfășurării raporturilor contractuale, Mocanu Andrei nu a executat patru prestații succesive distincte, neachitând chiria pe următoarele perioade: luna mai 2016 (suma de 5297,64 lei), luna august 2016 (suma de 391,12 lei), luna septembrie 2016 (suma de 2343,23 lei) și luna octombrie 2016 (suma de 1571,94 lei).

Instanța de apel a reținut că, termenul de prescripție general de trei ani, pentru încasarea datoriei și anume plata chiriei pentru luna mai 2016, a început a curge la 21 iunie 2016, urmând a expira la data de 21 iunie 2019, acțiunea în judecată a fost înaintată la data de 06 iunie 2019, în interiorul termenului de prescripție extinctivă de 3 ani, prin urmare se atestă temeinicia încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 31 octombrie 2019 prin care a fost respinsă cererea privind excepția de tardivitate la acțiunea înaintată de către IMSP „Institutul Mamei și Copilului” către Mocanu Andrei privind încasarea datoriei, ultima urmând a fi menținută.

Instanța de apel a menționat că, începând cu luna iunie 2016, facturile erau eliberate numai pentru suprafața de 6,87 mp (factura nr.EUG000989759 - livrarea 30.06.2016, pârâtul a achitat la 13.09.2016 (f.d. 54); factura nr. EUH000080546, livrarea 31.07.2016, pârâtul a achitat la 11.10.16, (f.d. 97); factura EUH000169113, livrarea 30.08.2016, (f.d.112).

Pe perioada activității pe suprafața de 14,57 mp s-a format datoria de 5297,64 lei conform facturii emise seria/nr. EUG000925702 (pentru luna mai 2016 - perioada, când pârâtul a activat pe cele două spații) (f.d.111).

Totodată, pentru perioada activării pe suprafața de 6,87 mp locatarul trebuia să achite: conform facturii nr. EUH000169113 suma de 2451,55 lei (pentru luna august 2016), conform facturii nr. EUH000259669 suma de 2343,23 lei (pentru luna septembrie 2016), conform facturii nr. EUH000359403 suma de 1571,94 lei (pentru luna octombrie). (f.d. 112-114)

Pentru factura nr. EUH000169113, din suma de 2451,55 lei pârâtul a achitat doar suma 2060,43 (2451,55-2060,43=391,12), astfel a rămas dator cu suma de 391,12 lei.

Instanța de apel a reținut că, potrivit actului de verificare a decontărilor între întreprinderi IMSP „Institutul Mamei și Copilului” și Mocanu Andrei din 01 ianuarie 2017, suma restantă constituie 9603,93 lei, reieșind din sumele neachitate calculate conform facturilor din care rezultă restanțele (5297,64+391,12+2343,23+1571,94) lei ce formează corpul sumei de 9603,93 lei.

Cu titlu de principiu, raportând dispozițiile normelor citate la circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța de apel a notat că, contractul de locațiune încheiat între IMSP „Institutul Mamei și Copilului” și Mocanu Andrei la data de 01 ianuarie 2014 și modificat ulterior prin acordurile nr. 3 din 10 aprilie 2014 și 5 din 08 mai 2014 la contractul nr. 3 din 01 ianuarie 2014 a generat un raport juridic obligațional între părți, care a durat până în octombrie 2016, fapt confirmat prin ultima factură cu nr. EUH000359403, eliberată de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” (f.d.114).

Prin prisma art. 667 alin. (1) Codul civil, art. 875 Codul civil, art. 886 alin. (1) Cod civil, raportate la circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța de apel a relevat că, judecătorul fondului corect a admis cererea de chemare în judecată înaintată de IMSP „Institutul Mamei și Copilului” și a dispus încasarea din contul locatarului Mocanu Andrei a sumei de 9603,93 lei cu titlu de datorie, calculată în baza actului de verificare a decontărilor din 01 ianuarie 2017 (f.d. 64).

La 10 mai 2022, Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 17 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

Contrar art. 390 alin. (1) lit. e), f) Cod de procedură civilă, instanța de apel soluționând cauza, nu a evaluat probele prezentate, lăsând fără o cercetare adecvată argumentele aduse în apel. Concluziile instanței de apel sunt bazate pe o apreciere unilaterală și arbitrară a materialului probator, ceea ce vine în contradicție cu normele de drept procedural.

Recurentul a opinat că, instanța eronat s-a expus asupra tardivității acțiunii și a respins observația sa la acest aspect.

Conform jurisprudenței CtEDO, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii. Relevante sunt considerentele Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauza Caraman vs Republica Moldova (cererea nr. 49937/08), care a constatat că, reclamantii au invocat tardivitatea acțiunii cu privire la declararea nulă a ordinului de repartiție. La fel, înalta Curte a stabilit că din apelul depus de reclamantii și din recursul depus la Curtea Supremă de Justiție rezultă că, ei au formulat în mod expres argumentul privind tardivitatea acțiunii cu privire la declararea nulă a ordinului de repartiție. Astfel, Curtea a notat că, respectarea termenului de prescripție era una dintre chestiunile esențiale care trebuiau examinate de către instanțele naționale și că acest aspect avea un impact decisiv la soluționarea cauzei. De asemenea, Curtea

a considerat că, argumentul reclamanților privind tardivitatea acțiunii depuse de Primăria mun. Chișinău necesita un răspuns specific și explicit.

Instanța de fond nu a examinat argumentul referitor la omiterea termenului de prescripție la înaintarea acțiunii și nici nu s-a expus pe marginea acestuia, fiind obligată să se expună pe marginea tuturor argumentelor invocate de părți prin prisma principiului disponibilității, prevăzut de art. 27 din Codul de procedură civilă. Rolul pe care îl au perioadele de prescripție este unul de o importanță majoră atunci când este interpretat în lumina preambulului Convenției, care susține statul de drept ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

Instanța de apel a omis să se expună argumentat asupra acestor aspecte. Conform prevederilor legale, erau aplicabili termeni de prescripție diferiți pentru acțiunea civilă înaintată. Ulterior, instanța nu a abordat în niciun fel problema respectării termenului de prescripție de 3 ani de zile aplicabil cauzei. Nu există nicio legătură între faptele constatate, dispozițiile aplicabile și concluziile instanței de fond cu privire la respectarea termenului de prescripție aplicabil procedurilor civile. Hotărârea instanței este viciată, iar judecata nu a remediat această omisiune. În ceea ce privește problema esențială referitoare la respectarea termenelor de prescripție, instanțele naționale fie au omis să se pronunțe, fie au ajuns la concluzii arbitrare. Respectiv, nu a avut parte de un proces echitabil și a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție.

Alegațiile instanței nu își au suportul legal necesar, deoarece nu s-a expus argumentat asupra tuturor circumstanțelor cauzei, incorect ajungând la concluzia despre respingerea apelului, soluția nefiind în concordanță deplină cu probele administrate care nefiind amplu analizate și apreciate contrar art. 130 Cod de procedură civilă.

CtEDO a constatat că omisiunea instanțelor judecătorești de a motiva refuzul de a accepta o obiecție potrivit căreia acțiunea era tardivă, a constituit o violare a acestei prevederi. În plus, în spețele Popov versus Moldova (hotărârea din 6 decembrie 2005) și Melnic versus Moldova (hotărârea din 14 noiembrie 2006), CtEDO a reiterat că, repunerea în termen fără o justificare corespunzătoare sfidează garanțiile consacrate de art.6 §1 al CEDO.

Instanțele erau responsabile să interpreteze modul în care se aplică termenul de prescripție invocat. Totuși, când a admis acțiunea, instanța a omis acest aspect. În absența unui considerent precis, este imposibil să se constate dacă aceste instanțe pur și simplu au neglijat să trateze problema tardivității acțiunii sau dacă urmăreau să o respingă și, în caz afirmativ, care erau motivele. La chestiunile esențiale invocate în apel, nu a fost date răspunsuri clare și motivate. Însăși partea intimată a indicat că începând cu luna mai, anul 2016, a fost încetat contractul și nu a activat buticul, din motiv că s-au început lucrările de reparație, fiind anexate confirmări. Astfel, nu este clar pentru care perioadă se solicită achitarea datoriei. Totodată în facturi sunt indicați mai mulți mp care nu au fost utilizați. În facturile fiscale au fost introduse plățile și pentru lunile ulterioare mai-iunie, cu toate că deja nu mai activa. A fost lăsat fără apreciere actul de verificare perfectat care atestă că între părți datorii nu există. Actele prezentate nu sunt contrasemnate de el, ceea ce duce la nulitatea acestora și urmează a fi recunoscute ca inadmisibile. Nu poate fi acceptat nici argumentul că contractul de locațiune din 07 martie 2015 nu este valabil și nu produce efecte juridice, ceea ce contravine înscrisurilor anexate, or, anual părțile

perfectau contracte în care erau indicate perioada și prețul pentru un metru patrat. În contractul de locațiune din 07 martie 2015 este indicat prețul de 20348,33 de lei chiria anual, sumă care a fost achitată. Examinarea pricinii în ordine de apel a avut loc în mod arbitrar, evaziv și fără o elucidare completă a circumstanțelor pricinii importante pentru soluționarea pricinii. Având în vedere respingerea arbitrară a demersurilor de administrare a probelor în cursul judecării, au fost contestate și încheierile protocolare prin care au fost respinse cererile având în vedere prevederile art. 359 alin. (2) Cod de procedură civilă.

Concluzia instanței apel nu este precedată de o examinare adecvată a chestiunilor de fapt și de drept a cauzei. În pofida prevederilor legale, inclusiv ale art. 239, 240, 390 Cod de procedură civilă, nu este specificat esența de drept și de fapt a circumstanțelor cauzei, lipsește cu desăvârșire activitatea de apreciere a probelor, fiind omisă în totalitate și argumentarea deciziei atacate în acest sens. Instanța de apel a examinat pur formal apelul, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, adoptând o soluție neargumentată la modul cuvenit, având un caracter generic.

Copia recursului declarat, prin scrisoarea datată cu 02 iunie 2022 (Vol.II, f.d.10) a fost expediată în adresa intimatului și a fost recepționată la 09 iunie 2022, conform avizului de recepție (Vol.II, f.d.13).

La data de 06 iulie 2022, prin intermediul poștei (Vol.II, f.d.22), IMSP „Institutul Mamei și Copilului” a depus referință la cererea de recurs, exprimând poziția în favoarea declarării acestuia ca fiind inadmisibil sau respingerii recursului cu menținerea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 17 februarie 2022, iar cererea de recurs a fost depusă la 10 mai 2022.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale a instanței de apel către participanții la proces la data de 21 martie 2022, conform scrisorii (Vol.I, f.d.239). Din textul recursului se deduce că recurentul a luat cunoștință de decizia integrală la 30 martie 2022. Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească

a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Andrei Mocanu, reprezentat de avocatul Roman Doroftei, împotriva deciziei din 17 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat